

կամ «սկահաձեռք», զուգադիր յն. *χρατήρ*ին
(ԵԼՔ, ԻԵ, Յ1, ՅՅ եւն). եւ էին ձիթոյ ըն-
դունարանք՝ կիսագնդաձեւ ու խոր, ինչ-
պէս կը տեսնենք աշտանակին հին քան-
դակաց մէջ (Վիգ. Բ, 554): Յունարէնն ա-
ռաջին իմաստով կը նշանակէր խառնա-
րան, որ էր ընդունարան մը՝ զանազան
մեծութեամբ ու ձեւերով, որոյ մէջ Հրեայք
եւ ուրիշ արեւելեայք, Յոյնք եւ Հոռո-
մայեցիք գինին կը բարեխառնէին ջրով,
եւ այնպէս ճաշարան կը բերէին (Գար.
Ա, 1552-6): Մեր նախնիք գինին զուտ
կ'ըմպէին, ինչպէս ցոյց պիտի տամ իւր
կարգին. հետեւաբար այդպիսի անօթ մ'ալ
չունէին. անոր համար ստիպուեր են՝ ուր
որ բնագրին իմաստը պահանջեր է՝ յու-
նարէնը նիւթապէս թարգմանել «խառնելի»
(ԵԼՔ, ԻԴ, 6. Առկ. Թ, 2 եւն), կամ «խառ-
նարան՝» (Բրս. Արբ. Նիւս. Հյր. ԺԲ), կամ
«խառնոց» (Փիլ. Մն. 491-2): Այս անօ-
թին հետ ունեցած նմանութենէն՝ մի եւ
նոյն անուամբ կոչեր են Եօթանասունք
աշտանակին բաժակներն ալ: Մեր թարգ-
մանիչք ընդ հակառակն հոս կը շեղին

1. Պաւղ. Տարօնացին Ա. Գրոց ազդեցութեան ներ-
քեւ ըսելով Հայոց համար՝ թէ «զգիներբուացն կազմեն
խառնարանս» (Վերլծ.), կ'իմանայ գինեոյ ընդհանուր
անօթները,